

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УСТАВНИ СУД

УСТАВНА ЖАЛБА

11000 БЕОГРАД
Булевар краља Александра 15

I ПОДАЦИ О ПОДНОСИОЦУ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ

(видети део Упутства за пуњавање обрасца уставне жалбе)

A) ФИЗИЧКО ЛИЦЕ

Име и презиме: Илија Девих
Јединствени матични број грађана (ЈМБГ): 2507952880033
Пребивалиште/боравиште: Београд, ул. Виле Равијојле 9.
Број телефона и епошта: 063 219 797 andjelkadevicbg@gmail.com

Б) ПУНОМОЋНИК

(ако подносилац крјије физичко лице ил пунмоћника)

Име и презиме: /
Адреса: /
Број телефона: /

В) ПРАВНО ЛИЦЕ / ПРЕДУЗЕТНИК

Пословно име: /
Матични број (МБ): /
Порески идентификациони број (ПИБ): /
Број телефона: /
Законски заступник: /
Број телефона: /

Г) ПУНОМОЋНИК

(ако подносилац крјије правно лице / предузетник ил пунмоћника)

Име и презиме: /

Адреса: /

Број телефона: /

Д) НЕОПХОДНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ ЗА ПОДНОСИОЦА УСТАВНЕ ЖАЛБЕ У ПОГЛЕДУ ЗАШТИТЕ ПОДАТАКА О ЛИЧНОСТИ

- контакт подаци лица задуженог за заштиту података о личности (*e-mail* и број телефона) објављени су на званичној интернет презентацији Уставног суда и у Информатору о основним подацима о раду Уставног суда који је објављен на званичној интернет презентацији Уставног суда (<http://www.ustavni.sud.rs/>);
- сврха намеравање обраде података одређена је чланом 45. став 1. тачка 6) у вези са чланом 89. став 2. Закона о Уставном суду и чланом 94. Пословника о раду Уставног суда;
- правни основ обраде података је члан 85. став 1. Закона о Уставном суду и члан 94. Пословника о раду Уставног суда;
- предмети Уставног суда се архивирају и чувају трајно;
- лице на које се подаци односе има право на заштиту података о личности у складу са одредбама Закона о заштити података о личности;
- уколико подносилац уставне жалбе у току поступка повуче сагласност за објављивање података, извршиће се скраћивање имена и назива сагласно члану 94. Пословника о раду Уставног суда;
- руковалац је Уставни суд;
- лице на које се подаци односе има право да поднесе притужбу Поверенику, сагласно члану 82. Закона о заштити података о личности.

Да ли сте сагласни да подаци о личности подносиоца уставне жалбе буду доступни јавности?

Да, сагласан сам.

II ПОДАЦИ О ПОЈЕДИНАЧНОМ АКТУ ИЛИ РАДЊИ КОЈА СЕ ОСПОРАВА

(видети део II Упутства за пуњавање обрасца уставне жалбе)

A) ПОЈЕДИНАЧНИ АКТ КОЈИ СЕ ОСПОРАВА

Назив органа који је донео акт:

Врховни суд Републике Србије

Врста, број и датум акта:

Пресуда, Прев 149/2024, 17.4.2025. године

Датум пријема акта:

22.12.2025. године

Да ли су исцрпљена правна средства или нису предвиђена друга правна средства за заштиту права и слободе зајемчене Уставом за које се тврди да је повређено или ускраћено:

Да, исцрпљена су сва правна средства за заштиту права и слободе зајемчене Уставом и то:

-на првостепену Пресуду Привредног суда у Новом Саду П број 191/2016 од 23.1.2018. године изјављена је жалба,

-на другостепену Пресуду Привредног апелационог суда Пж 2658/18 од 12.9.2019. године изјављена је ревизија.

По поднетој ревизији Врховни суд Републике Србије је донео појединачни акт који се овом Уставном жалбом побија, а то је Пресуда Прев 149/2024, 17.4.2025. године

Да ли је изјављено још неко правно средство и да ли је поступак по њему окончан:

Не, на појединачни акт који се овом Уставном жалбом побија, а то је Пресуда Врховног Суда Републике Србије Прев 149/2024, 17.4.2025. године није изјављено још неко правно Средство.

Б) РАДЊА КОЈА СЕ ОСПОРАВА

(видети део III Упутства за пуњавање брасца уставне жалбе)

Назив органа: Врховни Суд Републике Србије

Дан предузимања радње:

а) свршена радња: то је дан доношења Пресуде Прев 149/2024 од стране Врховног суда Србије, а то је 17.4.2025. године.

б) трајна радња /

Дан када је повређено или ускраћено право и слобода зајемчена Уставом:

а) свршена радња: то је дан доношења Пресуде Прев 149/2024 од стране Врховног суда Србије, а то је 17.4.2025. године.

б) трајна радња /

III ПОДАЦИ О УСТАВОМ ЗАЈЕМЧЕНОМ ПРАВУ И СЛОБОДИ ЗА КОЈЕ СЕ ТВРДИ ДА ЈЕ ПОВРЕЂЕНО ИЛИ УСКРАЂЕНО

(видети део III Упутства за пуњавање брасца уставне жалбе)

А) право и слобода зајемчена Уставом за коју се тврди да је повређена или ускраћена:

- забрана дискриминације (ускраћено је право на једнаку законску заштиту због не припадности политичкој или другој организацији),

- право на правично суђење (кроз повреду права на правну сигурност и забрану арбитарног (произвољног) одлучивања, кроз повреду права на доказ и образложену одлуку, кроз доношење одлуке супротно материјално правним одредбама закона),

- право на накнаду штете (ограничено је право на накнаду претрпљене штете у пуном износу),

- право на имовину (повређено је право на мирно уживање имовинског права стеченог на основу закона по закљученом уговору и извршено је мешање у имовину подносиоца жалбе супротно закону).

Б) одредба Устава којом се то право и слобода јемчи:

- Устав Републике Србије чл. 21 забрана дискриминације,
- Устав Републике Србије чл. 32 право на правично суђење,
- Устав Републике Србије чл. 35 право на накнаду штете,
- Устав Републике Србије чл. 58 право на имовину.

Подносилац Уставне жалбе има статус:

- умешача у оспореном појединачном акту,
- стечајног повериоца у поступку стечаја који се води на АТП Војводина ад Нови Сад-у стечају,
- већинског акционара АТП Војводина ад Нови Сад,
- јемца за обавезе АТП Војводина по спорном уговору,

Доказ:

- Пресуде Прев 149/2024,
- Уговор о продаји друштвеног капитала АТП Војводина методом методом јавне аукције од 30.7.2004. године,
- Централни регистар хартија од вредности од 26.5.2010. године,
- Уговор о јемству од 9.11.2007. године,
- Заложна изјава од 13.12.2007. године,
- Стечајна пријава Илије Девиха.

IV РАЗЛОЗИ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ И НАВОДИ У ЧЕМУ СЕ САСТОЈИ ПОВРЕДА ИЛИ УСКРАЋИВАЊЕ УСТАВОМ ЗАЈЕМЧЕНОГ ПРАВА И СЛОБОДЕ

(видети део IV Упутства за пуњавање брасца уставне жалбе)

1.

Ревизиском Пресудом овде оспореног појединачног акта су повређена субјективна права подносиоца Уставне жалбе, која су зајемчена Уставом Републике Србије, укључујући ту и забрану дискриминације из чл. 21, право на правично суђење из чл. 32, право на накнаду штете из чл. 35 и право на имовину из чл. 58 Устава, јер је ревизијски суд проивољно, супротно Закону о облигационим односима, судској пракси и општеприхваћеним правилима домаћег и међународног права и због неприпадности подносиоца Уставне жалбе политичкој или другој организацији ограничио његово (подносиоца Уставе жалбе) право на уживање имовине и право на накнаду претрпљене штете у пуном износу.

Уствари, ограничење права на накнаду штете у пуном износу, у овде оспореном појединачном акту, суд преузима из Пресуде Прев 58/2013, а у којој Пресуди Прев 58/2013, је суд супротно Уставу ограничио право на накнаду штете у пуном износу са позивом на формулацију која није предвиђена Уставом и законом *да је испрљено право на накнаду штете.*

На овај начин, применом критеријума *испрљивање права на накнаду штете* који не познаје ни Устав ни ЗОО са једне стране и позивањем на судску праксу (одлуку) као

извор права са друге стране, овде подносиоцу Уставне жалбе поврђена су напред означена Уставом зајемчена права, на груб и непримерен начин.

2.

Животни догађај за који се везује Уставна жалба је Уговор закључен између и то: Град Нови Сад кога заступа Градоначелник Маја Гојковић и АТП Војводина ад Нови Сад кога заступа Илија Девих заведен под бројем II-020-2/2006-770 од 8.5.2006. године.

Уговором је између осталог стипулисано:

I Овим уговором уговорне стране уређују међусобна права и обавезе у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити АТП Војводина на локацији која је предвиђена генералним планом Новог Сада 2021. године (у даљем тексту: Генерални план).

Обезбеђивање нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом I све тачке ствараће се услови за смештање приградског терминала са Рибље пјаче на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за смештање садашње међумесне аутобуске станице на нову локацију, у складу са Генералним планом.

II Уговорне стране су сагласне да АТП Војводина гради објекат за нову међумесну аутобуску станицу на простору радије зове Север II на парцели 3351 КОП Нови Сад I, на земљишту чији је власник, што је утврђено у виду молбе издати Републичком геодетском заводу Службе за катастар некретности за Нови Сад.

III АТП Војводина Нови Сад се обавезује да на локацији из тачке II овог уговора нови објекат изгради сопственим средствима у својству инвеститора, а у складу са идејним пројектом приложеним уз Писмо намерама АТП Војводина, које је прихваћено од стране Градског већа Града Новог Сада 10. фебруара 2005. године.

АТП Војводина се обавезује да ће новозграђени објекат обезбедити услове за пријем и опрему аутобуса у међумесном саобраћају по међународним стандардима за међумесну аутобуску станицу, чиме ће се допринети побољшању укупне градске саобраћајне инфраструктуре.

IV АТП Војводина се обавезује да за време трајања овог уговора неће мењати делатност и намену овог објекта међумесне аутобуске станице и да ће континуирано пружати свим превозницима под истим условима.

V Град Нови Сад се обавезује да, након што АТП Војводина добије употребну дозволу за новозграђени објекат међумесне аутобуске станице регулише аутобуски саобраћај, као и да траса линија у градском и међуградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са новом локацијом а на основу налаза и препорука Анализе одвијања јавног превоза путника коју припреми Јавно предузеће Урбанизам Завод за урбанизам Нови Сад.

VI Овај уговор се закључује на неодређено време односно док траје намена међумесне аутобуске станице утврђена Генералним планом уз могућност једностраног отказа обе уговорне стране.

Уговорне стране су сагласне да једностраног отказа изниси 6 месеци у случају једностраног отказа пре прибављања употребне дозволе, а да у случају једностраног отказа после прибављања употребне дозволе отказни рок изниси годину дана.

Следи, да су Град Нови Сад посредством својих органа, служби и јавних предузећа (Градоначелника, Градског већа Града Новог Сада, Скупштина града, ЈП урбанизам,

ЗИГ, правобраниоца и др.) и АТП Војводина, на подлози Генералног плана, а циљу побољшања укупне градске саобраћајне инфраструктуре (јавни интерес), стипулисали да АТП Војводина као инвеститор својим средствима изгради објекат за нову међумесну аутобуску станицу, а да након тога Град Нови Сад регулише аутобуски саобраћај у складу са новом локацијом.

Доказ:

- Уговор II-020-2/2006-770 од 8. маја 2006. године,
- Закључак Градоначелника II-020-2/2005-1868 од 20. јула 2005. године,
- Информација о чињеницама садржаним у Урбанистичкој документацији издата од ЈП Урбанизам број 66 599/06 од 14.3.2006. године,
- Закључак Градоначелника I-10-020-2/2005-275 од 10. фебруара 2005. године,
- Службени лист Града Новог Сада број 10 од 14. априла 2006. године,
- Записник са Скупштине Града Новог Сада број 06-1/2006-1251 од 3. марта 2006. године.

На дан подношења ове Уставне жалбе, Уговор од 8.6.2006. је на снази. По Пресуди П 287/2013 од 26.3.2014. године по тужби тужиоца Јавно градско саобраћајно предузеће Нови Сад (субјекта који је као орган Града Новог Сада партиципирао у закључењу овде Уговора) против Града Новог Сада и АТП Војводина, утврђена је ништавост тачке 1 став 2., док је у осталом делу Уговор остао на снази. Ниједна уговорна страна га није отказала са даном подношења ове Уставне жалбе, нити је Уговор престао из другог разлога.

Доказ:

- Пресуда Привредног суда у Новом Саду П 287/2013,
- Пресуда Привредног апелационог суда Пж 5091/2014.

3.

Као страна верна Уговору АТП Војводина Нови Сад је извршила стипулисану обавезу, тј. исходовала грађевинску дозволу, саградила објекат за нову међумесну аутобуску станицу према планском документу из својих средстава и исходовала употребну дозволу.

Доказ:

- Одобрење за изградњу број I 351-199/07 од 23.1.2007. године,
- Употребна дозвола I 351-2755/07 од 18.6.2007. године са допуном од 7.11.2007. године.

Међутим, Град Нови Сад, није поступио као страна верна Уговору. Нити је приступио извршењу стипулисане обавезе, нити је дао извињавајући разлог зашто обавезу није извршио нити је Уговор раскинуо према тачки VI Уговора. Ништа.

Дакле, неспорно је, да Град Нови Сад, није извршио своју обавезу, да није страна која је верна Уговору. Напротив, иста је грубо прекршила своју уговорну обавезу, и тиме проузроковала штету АТП Војводина и Илији Девину овде подносиоцу Уставне жалбе.

4.

Закон о облигационим односима:

-у чл. 189 прописује:

1) *Оштећеник има право на накнаду обичне штете, тако и на накнаду изматле користи.*

(2) Висина накнаде штете одређује се према ценама у време доношења судске одлуке, изузев случаја кад закон одређује шог друго

(3) Прицени висине измакле кристи узима се у обзир добитак који се могло очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетником радњом или пропуштањем

(4) Кад је ствар уништена или оштећена кривичним делом учиниоца умисајајем суд може одредити висину накнаде према вредности коју је ствар имала за оштећеника,

-у чл. 190 прописује:

Суд ће, узимајући у обзир и околности које су наступиле после проузроковања штете да судити накнаду у износу који је оштећеника материјална ситуација доведе у остоање у коме би се налазила да није било штетне радње или пропуштања.

-у чл. 108 прописује:

Уговарач који је крив за закључење ништавог уговора одговоран је своје сауговарачу за штету коју трпи због ништавости уговора, ако овај није знао или према околностима није морао знати за постојање узрока ништавости

-у чл. 266 прописује:

(1) Пверилац има право на накнаду обичне штете и измакле кристи, које је дужник у време закључења уговора морао предвидети као могуће последице повреде уговора, а с обзиром на чињенице које су му тада биле познате или морале бити познате.

(2) У случају преваре или намерног неиспуњења, као и неиспуњења због крајње непажње, пверилац има право захтевати од дужника накнаду целокупне штете која је настала због повреде уговора, без обзира на тошго дужник није знао за посебне околности због којих су се настале.

(3) Ако је приликом повреде обавезе пред штете настао за пверилаца и неки добитак, оњему ће се приликом одређивања висине накнаде водити рачуна у разумној мери.

(4) Страна која се позива на повреду уговора дужна је предузети све разумне мере да би се смањила штета изазвана том повредом иначе друга страна може захтевати смањење накнаде.

(5) Одредбе овог члана сходно се примењују и на неиспуњење обавеза које нису настале из уговора, уколико за пједине од њих није овим законом шог друго предвиђено

Дакле, оштећени, по закону има право на потпуну накнаду материјалне штете, тј. у износу који је потребан да се оштећеникова материјална ситуација доведе у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње или пропуштања.

У случају ништавости, уговарач који је крив за закључење ништавог уговора одговоран је своје сауговарачу за штету коју трпи због ништавости уговора, ако овај није знао или према околностима није морао знати за постојање узрока ништавости.

5.

Због грубог и непримереног кршења преузете уговорне обавезе од стране Града Новог Сада, страна верна уговору (АТП Војводина и умешач Илија Девих) се обраћа суду за заштиту права и накнаду претрпљене штете у пуном износу, кроз парничне поступке.

Прво, реч је Пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2023, којом је преиначена Пресуда П 4597/2010 Привредног суда у Новом Саду и Пресуда Пж 6028/2012 Привредног апелационог суда. По овом поступку, Град Нови Сад је обавезан да плати 307.800.000 динара, на име штете проузроковане кршењем Уговора, у виду измакле

користи од пословања аутобуске станице за период од 01.03.2007. године до 01.12.2011. године.

Друго, у питању је Пресуда Прев 129/2024 донета везано за Пресуду Пж 1102/18 и Пресуду П 1327/2015) која се односи:

-на накнаду штете у виду измакле користи од пословања саме аутобуске станице тужиоца у износу од 297.823.680 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. до исплате за 15 месеци у периоду од 1.12.2011. године до 28.02.2013. године, -и захтев за накнаду штете по основу изгубљене користи од престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанку рада сервисног центра и престанку заступања у продаји аутобуса Евобус, Сетра и Мерцедес у износу од 6.479.383.608,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. г. до исплате, која је настала за 72 месеца у периоду од 01.03.2007. године до 28.02.2013. године.

Треће, реч је о овде оспореном појединачном акту Пресуда Прев 149/2024 која се односи: -на накнаду штете због неизвршења уговорне обавезе туженог за период од 1.3.2013. до 31.10.2015. године, на име изгубљене користи од пословања аутобуске станице, по основу престанка превоза међумесном и међународном саобраћају, престанку рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуске марке *Evrobus*, *Setra* и *Mercedes* у укупном износу од 3.515.083.232,00 динара.

Тужбени захтев по овде оспореном појединачном акту није идентичан као тужбени захтев у предмету Прев 58/2023 и Прев 129/2024, по временском периоду на који се односи. У предмету Прев 58/2023 и Прев 129/2024 су утужене штете за период пре 1.3.2013. године, а овде оспорени појединачни акт се односи на утужену штету за наредни период тј. од 1.3.2013. године до 31.10.2015. године која уопште није била предмет расправљања и пресуђења у парничном предмету Прев 58/2023 и Прев 129/2024. У том смислу не постоји идентитет између досуђене накнаде штете у предмету Прев 58/2023 и Прев 129/2024 и штете која је захтевана у оспореном појединачном акту.

Дакле, по истом животном догађају, Уговору, у првом предмету је досуђена накнаде штете, а у другом и трећем предмету не, и поред тога што нема индентитета између истакнутих тужбених захтева, уз неизмењен чињенични и правни склоп. Уместо дисуђења накнаде штете у пуном износу, овде оспореним појединачним актом, право на накнаду штете је ограничено супротно Уставу и ЗОО.

Доказ:

- Пресуда Врховног касационог суда Прев 58/2023,
- Пресуда Привредног апелационог суда Пж 6028/2012,
- Пресуда Привредног суда у Новом Саду П 4597/2010,
- Пресуда Врховног суда Прев 129/2024,
- Пресуда Привредног апелационог суда Пж 1102/18,
- Пресуда Привредног суда у Новом Саду П број 1327/2015.

6.

Супротан је Уставу и ЗОО став Врховног суда изнет у Пресуди Прев 149/2024 у образложењу на стр. 4 и то: *У пресуду Врховног касационог суда Прев 58/2023 од 9.5.2013. године разматрају се питање ништавости уговорне обавезе туженог као претходно питање, по тужбеним захтевима овде тужиоца за накнаду штете. Утврђено је да је уговор ништав у делу целокупне уговорне обавезе туженог из разлога што је обавезе туженог имала неодоштеност*

проживаним и другим правима, јавном претку и добрим обичајима, у смислу одредбе чл. 51 став 1 и став 2 ЗО као и недоуштену будућу у смислу одредбе чл. 54 става 2 ЗО те да се њоме повређивала конкуренција прописана у чл. 23 закона о конкуренцији (Сл. гласник РС бр. 70/2005). Такође је изражен став, да су обе уговорне стране при закључењу предметног уговора била несавесне и да су имале недоуштен мотив за закључење уговора, а то је да омогуће тужиоцу материјалски пројекат у обављању међумесног аутобуског саобраћаја. Управо из тог разлога тужиоцу је доуштен сразмеран допретрпење штете плазећи од тога да обе уговорне стране као несавесне треба да снесу одговорност за штету на једнаке делове. Дакле, на основу ревизијских навода тужика, није реч о ништавости једне уговорне одредбе без које уговор може остати сагласно одредби чл. 105 ЗО већ је уговор ништав у делу целокупне уговорне обавезе туженог“.

„Тужилац је своја права по основу накнаде уговорне штете у целости остварио по пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2023 од 9.5.2013. године. Тужилац је претрпео штету као и надокнади је једнократно као штету која је настала до тада предузетих радњи по уговору, али не и накнаду која је установљена да је обавеза туженог по том уговору ништава и да се сходно томе уговор не може даље извршити. Услед наведеног не стoji ревизијски навод тужика да је предметни уговор и даље на снази јер не може бити на снази уговор у коме је обавеза једне стране недоуштена“.

Прво, навод да је Пресудом Прев 58/2023 разрешен спорни облигационоправни однос, а који је у целости прихваћен и у Пресуди Прев 149/2024 је непотпун и нетачан. По истом спорном животном догађају, по Уставу и закону, могу се водити и више парничних поступака. *Differentia specifica* је предмет тужбеног захтева. Ако се тужбени захтеви разликују, могу се водити и више парничних поступака. Управо је то овде случај. Зато, је непотпун и нетачан став, да је спорни облигационоправни однос разрешен Пресудом Прев 58/2023.

Друго, неснован је и погрешан став изнет у Пресуди Прев 58/2023, а који став је у целости прихваћен и у Пресуди Прев 149/2024, да се тужиоцу као несавесном уговорнику може досудити штета само у том поступку, у утуженом временском периоду (од 01.03.2007. до 01.12.2011.). Ни Устав ни ЗОО, не познају временско ограничење права на накнаду штете. Право на накнаду штете постоји или не постоји. Ако штете има, онда се надокнађује у пуном износу.

Треће, неоснован је и погрешан став да се штета не може остварити у будућности из ништаве одредбе јер за то не постоји правни основ с обзиром на то нико не може остварити будућа права заснована на несавесном и недозвољеном уговарању (ништавој уговорној одредби). ЗОО нормира да ништава одредба не производи дејство од настанка (*ex tunc*). Међутим, супротно ЗОО, суд говори само о дејству за будућност. Уствари, суд покушава да оправда досуђење штете за период од 01.03.2007. до 01.12.2011., а затим се оспорава право на накнаду штете за будућност. Дакле, контрадикторно и недоследно поступање. Даље, као што је цитирано у тачки 4, према чл. 108 ЗОО *уговорач који је крив за закључење ништавог уговора одговоран је своје саговорачу за штету коју трпи због ништавости уговора, ако овај није знао или према околностима није морао знати за постојање узрока ништавости*. Следи, да право на накнаду штете постоји у код ништавости. Исто тако, овде није реч о будућем праву, како наводи суд, већ се ради о накнади материјалне штете, која постоји.

Четврто, није потпун и тачан став да су утврђивањем ништавости уговорне одредбе из тачке 1 став 2 суштински отпалли главни економски и друштвени разлози за реализацију

посла. Као што је изнето у тачки 1, Уговор од 8.6.2006. је на снази. Пресудом П 287/2013 од 26.3.2014. утврђена ништавост тачке 1 став 2., док је у осталом делу Уговор остао на снази. Ниједна уговорна страна га није ни отказала нити је престао по другом основу. Као што је изнето, у тачки V Уговора је стипулисано *Град Нови Сад се обавезује да, након што АТП Војводина добије употребну дозволу за извоградње објекат међумесне аутобуске станице регулише аутобуски саобраћај, као и да траса линија у градском међуградском саобраћају и аутобуска стајалишта уреди у складу са нивоом саобраћаја и нивоу улаза и изласка. Анализа одбијања јавног превоза путника коју припреми Јавно предузеће Урбанизам Завод за урбанизам Нови Сад.* Дакле, правно, на снази је обавеза Града Новог Сада да *регулише аутобуски саобраћај, у складу са нивоом саобраћаја*

Поред тога, обавеза Града Новог Сада произилази не само на основу тачке V Уговора, већ и на основу измена и допуна Генералног плана града Новог Сада до 2021. (објављен у Службеном листу града Новог Сада бр. 10. од 14.4.2006.). Обавеза Града Новог Сада из тачке V Уговора, као и из измена и допуна Генералног плана града Новог Сада до 2021. да регулише аутобуски саобраћај на начин да Град Нови Сад може да обавља основну делатност није нужно значило стварање монополског положаја. ЈГСП „Нови Сад“ је могао да остане да послује на постојећој локацији, или да у складу са измењеним Генералним планом града Новог Сада до 2021. од стране оснивача, овде Града Новог Сада (о свом трошку) буде измештен на другу локацију, уз истовремено омогућавање Граду Новом Саду да нормално послује. Ниједна одредба Уговора од 8.5.2006. нити измењени и допуњени Генерални план града Новог Сада до 2021. нису предвиђали обавезу престанка рада ЈГСП „Нови Сад“. Извршењем обавезе из тачке V Уговора Град Нови Сад би извршио своју уговорну обавезу, без стварања монополског положаја за тужиоца. Град Нови Сад би на тај начин омогућио и конкурентско пословање тужиоца и ЈГСП „Нови Сад“. Супротно тумачење одредбе тачке V Уговора не само да је супротно основном правилу тумачења уговора *in favorem negotii*, већ би довело до одржавања монополског положаја ЈГСП „Нови Сад“, који је у својини Града Новог Сада. Надаље, Комисија за заштиту конкуренције, као надлежна за одлучивање о постојању нарушавања конкуренције, није нашла нити одлучила да Уговор у било ком свом делу јесте противан одредбама о заштити конкуренције. Следи, да је надлежни орган, става да нарушавања конкуренције нема, што значи да су АТП Војводина и њен члан и директор савесне стране. У овом случају, да ли постоји монополски положај одлучио је Врховни касациони суд у пресуди Прев. 58/2013 уз примену правила парничног поступка, што је недовољно и непотпуно. Зато, у делу, непостојања нарушавања конкуренције и непостојања монопола, подносилац Уставне жалбе упућује на аргументацију и доставља своју Уставну жалбу поднету на Пресуду Прев 1980/2019.

Даље, главни економски и друштвени разлог изградње новог објекта међумесне аутобуске станице у себи садржи и базиран је на јавном интересу грађана Новог Сада, а то је нужност измештања међумесне аутобуске станице. Овај интерес је у основи Уговора. Он је постојао приликом уговарања, а постоји и данас. Поражавајуће је, да носиоци судске власти и носиоци јавне власти Града Новог Сада, и после трагедије у Новом Саду падом надстрешнице са аутобуског полазишта, стоје на становишту, да не постоји друштвени разлог за измештање међумесне аутобуске станице. Поражавајуће.

Пето, позивање на ставове из образложења појединих судских одлука, па макар оне биле и одлуке највиших судских инстанци, није формални извор права, на које се законито могу позивати првостепени, другостепени и ревизијски суд. Посебно када за такве ставове није било основа у закону, ни тада ни сада. АТП Војводина и умешач овде

подносилац Уставне жалбе имају право на закониту судску одлуку, не само у формалном, већ и у материјалном смислу. Није довољан само ауторитет суда који је донео одлуку, већ се та одлука мора заснивати на закону. То је критеријум који прави разлику између законите и дискреционе одлуке, одн. према којем се одређује да ли су АТП Војводина и умешач имали право на правично суђење.

Шето, неоснован је и погрешан став изнет у Пресуди Прев 58/2023, а који став је у целости прихваћен и у Пресуди Прев 149/2024, да је тужилац несавесна страна (како је утврђено у Пресуди Врховног касационог суда Прев 58/2023) која је учествовала у закључењу ништаве уговорне одредбе, то се не може и даље позивати на штету коју трпи као последицу делимичне ништавости. АТП Војводина и Илија Девих као његов члан и директор су страна верна Уговору. Основ Уговора је јавни интерес, интерес грађана Новог Сада за растерећење и унапређења саобраћајне инфраструктуре. Савесним и брижљивим поступање, АТП Војводина и Илија Девих су извршили стипилисану обавезу, саградили објекат нове међумесне аутобуске станице. Они су се током уговарања поклонили веру Граду Новом Саду, који је посредством својих органа и јавних предузећа (Градоначелника, Градског већа Града Новог Сада, Скупштина града, ЈП урбанизам, ЗИГ, правобраниоца и др.), а на подлози планских докумената, изразио и закључио тако израђен Уговор.

Даље, Република Србија је потписница и Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, те је у обавези да примењује правне стандарде из пресуде Европског суда за људска права. У том смислу, правни став из ревизијске пресуде Врховног касационог суда Прев. 58/2013 и овде оспореног појединачног акта у делу обима одговорности туженог је у супротности са правним ставом Европског суда за људска права израженим у предмету *Гладишева против Русије (GLADYSHEVA vs RUSIJE)*, Представка бр.7097/10, пресуда Европског суда за људска права у Стразбуру од 06.12.2011.). Наведена пресуда Европског суда за људска права је постала обавезујућа за све државе потписнице Европске конвенције о основним слободама и људским правима. Овом пресудом се јасно наводи да се штите савесна лица (*bona fide*) од правних последица грешке државе, локалне самоуправе и државних предузећа, укључујући и случај када је савесно лице нешто стекло по основу ништавог уговора закљученог са државом, локалном самоуправом или државним предузећем. Уствари, ако је уговор закључила држава, локална самоуправа или државно предузеће (у конкретном случају Град Нови Сад), они се не могу позивати на ништавост појединих одредби или целог уговора којег су закључили. Држава, посматрано на свим нивоима власти, је стуб правне сигурности, онај ко је гарант законитости и правне државе, па је стога правно неодрживо да закључује уговоре који су делом или у целости ништави. Чак и када се то деси, друга уговорна страна и трећа лица не могу сносити штетне последице. Због тог разлога, постоји искључива одговорност Града Новог Сада за закључење става 2 тачке 1 Уговора.

Седмо, формулација *исцрпљивања права на накнаду штете* је ванправни појам, а ревизијски суд, а исто тако и нижестепени судови, нису га ближе образложили, нити су навели на основу ког материјалноправног основа заснивају став да се право на накнаду штете може исцрпети у погледу времена и обима накнаде штете.

У следу овог, да би оштећени изгубио право на накнаду штете, а имајући у виду опште правило из чл. 154 ст. 1 ЗОО о обавези накнаде штете оштећеном, у ЗОО би морао да буде предвиђен изузетак који би се односио било на време након којег би се то право

гасило, губило или престајало, било на облик штете који оштећени не би имао право да тражи. Такав изузетак није прописан ЗОО.

Одредбе ЗОО које говоре о накнади штете не предвиђају могућност да ако постоји основ за накнаду штете, те ако није отклоњен узрок настанка штете, да оштећени има право на накнаду само до одређеног временског периода и само за одређени облик штете. У парници по Пресуди Прев 58/2023 утврђен је узрок настанка штете и обим одговорности туженог. У оспореном појединачном акту узрок штете је исти. Обавеза Града Новог Сада из парничног предмета Прев 58/2023 се односи само један облик штете и за одређени временски периоду. Тужени (Град Нови Сад) у току поступка није приговорио да је престао узрок настанка штете. Путем вештачења је утврђено да штетне последице по основу престанка рада аутобуске станице трају и након 28.2.2013. тј. и за период 1.3.2013. до 31.10.2015. године, као и да постоји штета због истог разлога и по основу престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанку рада сервисног центра и престанку заступања у продаји аутобуса Евробус, Сетра и Мерцедес.

Одредбе чл. 189 и 190 ЗОО одређују да оштећени имају право на накнаду како обичне, тако и измакле штете и то као накнаду потпуне штете, која је потребна да би се материјална ситуација оштећеног довела у оно стање у коме би се налазила да није било штетне радње. У конкретном случају, да није било одбијања Града Новог Сада да регулише аутобуски саобраћај на начин како је предвиђено у тачке 5 Уговора од 8.5.2006. АТП би обављао своју редовну делатност и остваривао би приход од рада аутобуске станице, приходе од превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, приходе од рада сервисног центра и приходе од заступања у продаји аутобуса Евробус, Сетра и Мерцедес. И у овом делу је погрешно примењено материјало право јер суд није навео на основу које одредбе закона заснива правни став да се право оштећеног на накнаду штете исцрпљује након 1.12.2011. одн. нису применили одредбе чл. 189. и 190. ЗОО.

V ОПРЕДЕЉЕН ЗАХТЕВ О КОМЕ УСТАВНИ СУД ТРЕБА ДА ОДЛУЧИ

(видети део V Упутства за пуњавање обрасца уставне жалбе)

Подносилац уставне жалбе предлаже да Уставни суд донесе:

Одлуку

I. Усваја се уставна жалба Илије Девиха из Београда, Виле Равијојле 9 и утврђује се да је пресудом Врховног суда Србије Прев 149/2024, 17.4.2025. године повређено његово право на правично суђење из чл. 32, право на накнаду штете из чл. 35, право на имовину из чл. 58 и да је према њему извршена повреда забране дискриминације из чл. 21 Устава Републике Србије.

II. Поништава се пресуда Врховног суда Србије Прев 149/2024 од 17.4.2025. године.

III. Налаже се Врховном суду Србије да понови поступак у предмету Прев 149/2024 од 17.4.2025. године и поновно одлучи о изјављеној ревизији коју је поднео Илија Девих против пресуде Привредног апелационог суда 5 Пж. 2658/2018 од 12.9.2019. године у року од 60 дана од дана достављања одлуке.

У Београду, 30.12.2025. године

Својеручни потпис подносиоца уставне жалбе

Илија Девих

ПРИЛОЗИ УЗ УСТАВНУ ЖАЛБУ

(видети део VI Упутства за пуњавање обрасца уставне жалбе)

1. Пресуде Прев 149/2024 од 17.4.2025.,
2. Уговор о продаји друштвеног капитала АТП Војводина методом методом јавне аукције од 30.7.2004. године,
3. Централни регистар хартија од вредности од 26.5.2010. године,
4. Уговор о јемству од 9.11.2007. године,
5. Заложна изјава од 13.12.2007. године,
6. Стечајна пријава Илије Девиха.
7. Уговор II-020-2/2006-770 од 8. маја 2006. године,
8. Закључак Градоначелника II-020-2/2005-1868 од 20. јула 2005. године,
9. Информација о чињеницама садржаним у Урбанистичкој документацији издата од ЈП Урбанизам број 66 599/06 од 14.3.2006. године,
10. Закључак Градоначелника I-10-020-2/2005-275 од 10. фебруара 2005. године,
11. Службени лист Града Новог Сада број 10 од 14. априла 2006. године,
12. Записник са Скупштине Града Новог Сада број 06-1/2006-125I од 3. марта 2006. године.
13. Пресуда Привредног суда у Новом Саду П 287/2013,
14. Пресуда Привредног апелационог суда Пж 5091/2014.
15. Одобрење за изградњу број I 351-199/07 од 23.1.2007. године,
16. Употребна дозвола I 351-2755/07 од 18.6.2007. године са допуном од 7.11.2007. године.
17. Пресуда Врховног касационог суда Прев 58/2023,
18. Пресуда Привредног апелационог суда Пж 6028/2012,
19. Пресуда Привредног суда у Новом Саду П 4597/2010,
20. Пресуда Врховног суда Прев 129/2024,
21. Пресуда Привредног апелационог суда Пж 1102/18,
22. Пресуда Привредног суда у Новом Саду П број 1327/2015,
23. Пресуду Прев 1980/2019 Врховног касационог суда Србије,
24. Уставна жалба поднета на Пресуду Прев 1980/2019.
25. Уставна жалба поднета на Прев 129/2024 од 24.10.2024. године.